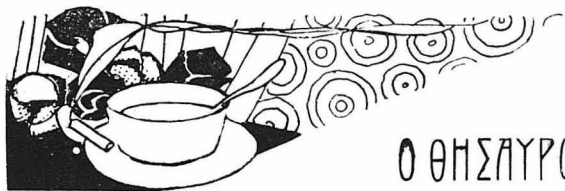


ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ



Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΕΜΑΡ



— Και εγώ σ'ας λέω πώς ο θησαυρός ύπάρχει! είπε με πείσμα ο μαρκήσιος Ροδόλφος, χτυπώντας δυνατά το χέρι του επάνω στο τραπέζι... Τα άρχαια της οικογενείας μου το αναφέρουνε ρητώς αυτό... Ένας από τους προγόνους μου, ο μαρκήσιος Άντεμάρ ντε Σαμπαστάν, εκήρυξε πόλεμο εναντίον του Λουδοβίκου 10ου του βασιλέως του. Τα βασιλικά στρατεύματα εξεστράτευσαν εναντίον του και τον έπολιοζήσαν εδώ, σ' αυτόν τον πύργο. Τοῦ ἔστησαν δὲ τακτική πολιορκία, γιατί ο πύργος ήταν πολύ άχυρός και τα στρατεύματα που τον ύπερσείζαν γενναία. Ο Λουδοβίκος ο 10ος ήθελε με κάθε θυσία νά πιάσει τὸν Άντεμάρ ζωντανόν ή πεθαμένον και γι' αυτό έστειλε διαρκώς νέα στρατεύματα πρὸς ενίσχυση τὸν παιλαίων. Η τακτική τὸν Βασιλέως και τὸ πείσμα του, εξαμαν τὸν πρόγονό μου νά καταλάβη πὸς μιά μέρα, άργά ή γρήγορα, θά έπεφτε στά χέρια τὸν έθροῦ του. Γι' αυτό έσκέφθηκε νά χρίση τὸν θησαυρό του. Νά τὸν γλιτώση με κάποιο τρόπο άπ' τὸς εχθρούς του και νά τὸν βροῦνε, μιά μέρα, οί άβανθοί του. Έφρόντισε λοιπόν και τὸ θησαυρό σὲ μέρος ασφαλές, αυτό τὸ βεβαιούν ρητὸς τὰ οίκα γενεαϊκά μας έγγραφα... Συνεπὸς ἐκεῖνο πὸν μ' ενδιαφέρει τώρα εἶνε τὸ μέρος πὸν εἶταφά ο θησαυρός αυτός, τὸ μέρος πὸν τὸν ἔκρυψε ο Άντεμάρ. Δυστυχῶς κανένα έγγραφο δὲν αναφέρει τὸ μέρος αυτό. Κανένα...

Ο Στέφανος Λαζουρ ένας από τὸς προσκεκλημένους, σήκωσε τὸ κεφάλι του και είπε στὸν γιουαὸ μαρκήσιο :

— Δὲν μοῦ λέτε μαρκήσιε, άν κατορθώσω ἐγὼ νά βρῶ τὸν θησαυρό τί θά μοῦ δώσετε, εἰς ἀντάλλαγμα ;

— Θα σ'ας δώσω τὰ μισά !

— Δὲν εἶμαι ἀνθρώπος τὸν λεγτὸν ἐγώ. Καί ἔπειτα γιὰ μένα μοναδική ευτυχία, μοναδικὸς θησαυρός, μοναδικὸς πλοῦτος εἶνε...

— Τι ; Μιλήστε λοιπόν ;

— Η δεσποινίς κόρη σας ! Μάλιστα μαρκήσιε... Άγαπῶ τὴν διδα Νικόλ, τὴν κόρη σας και ὑποθέτω πὸς δὲν τῆς εἶμαι ἀδιάφορος. Λοιπὸν ἀναλαμβάνω ν' ἀνακαλύψω τὸν θησαυρό πὸν ζητᾶτε άν μοῦ ὑποσχεθῆτε τὸ χέρι τῆς.

Η πρότασις αὐτὴ δὲν ἄρεσε καθόλου στὸν μαρκήσιο Ροδόλφο, τὸν ἀπόγονο τὸν Άντεμάρ. Τι νά ἔκανε ὁμοιος; Σκέφθηκε ὅτι ο πύργος του ήταν ὑποθηρεμμένος και ὅτι μόνον ή ἀνακάλυψις τοῦ θησαυροῦ θά τὸν ἔσωζε ἀπὸ τὴν οἰκονομική καταστροφή.

— Έστο ! είπε τέλος. Άν ἀνακαλύψτε τὸν θησαυρό θά παντρευθῆτε τὴν Νικόλ, άν ἐννοεῖται συγκατατεθῆ γι' αὐτὴ στὸν γάμο.

Ο Στέφανος Λαζουρ ἔφερε τὴν ἄλλη μέρα στὸν πύργο ἕνα ἀνθρώπο κοντό, βραδυγλώσσον και ἄλλοίθορον.

— Εἶνε, είπε ο Πέτρος Μπενί, πὸν ἔχει τὸ ἴδιωμα νά ἀνακαλύπτῃ ὑπόγειες πηγές νεροῦ, μεταλλεία και τὰ τοιαῦτα. Εἶνε δάσχημος στὸ εἶδος του. Μπορεῖ ν' ἀνακαλύψῃ ὄχι μόνον μεταλλεία, ἀλλὰ και ὅποιάδήποτε μετἀλλινα ἀντιζείμενα βρίσκονται κρυμμένα στη γῆ...

Ο μαρκήσιος δὲν ἔφερε ἀντίρρηση.

Κι' ἀμέσως, χωρίς νά γάνουν καιρὸ οί τρεῖς ἄνδρες, ο Πέτρος Μπενί, ο Λαζουρ και ο μαρκήσιος, βγήκαν ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο.

Ο Λαζουρ ἔπῃρε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ κηπουροῦ ἕνα φτυαρί. Ο Μπενί ἔβγαλε τὴν μπαγκέτα του, με τὰ δυὸ τὸ χέρι και ἔπροχώρησε ἀμίλητος. Οἱ δυὸ ἄλλοι τὸν ἀκολουθοῦσαν ἐπίσης σιωπηλοί.

Σὲ κάποιο μέρος τοῦ κήπου, κοντὰ στὴν κεντρική δενδροστοιγία ο Μπενί ἐστάθηκε. Η μπαγκέτα ἔτρεμε τώρα στὰ χέρια του και ἔγερον πρὸς τὴν γῆ, σάν νά τὴν τραβοῦσε μυστηριώδης δύναμις !...

Ο Λαζουρ ἄρχισε ἀμέσως νά σκάβη.

— Σιγά, θά μοῦ χαλάσει τῖς μπροχιονίες ! τοῦ είπεν ο μαρκήσιος.

Ἄλλὰ ο Λαζουρ δὲν ἄκουγε τίποτε. Έσοαβε διαρκῶς, με πείσμα, φουσανώντας, ὡς πὸν στὸ τέλος στὸ φτυαρί του χτύπησε σὲ κάποιο ἀντιζείμενο, τὸ ὁποῖο ἤχησε μεταλλικά.



Φύγε ! Φύγε ἄθλιε !...

— Ο θησαυρός ! ἐφώναξεν ο Λαζουρ. Άλλοίμονο ! Δὲν ήταν ο θησαυρός, ἀλλ' ἕνα παμπάλαιο, σκουριασμένο κομμάτι ἀρότρου, πὸν ποῖς ἔφερε πὸς εὑρέθηκε κει μέσα.

— Πάμε πὸς πέρα, φώναξε καταϊδρωμένος ο νέος και ἔσπρωξε πρὸς τὰ μπρὸς τὸν Μπενί.

Ἐκεῖνος προχώρησε πάλι, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὸς ἄλλους δυὸ και σὲ μιά στιγμή ἐστάθηκε κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο.

— Έδῶ πρέπει νά εἶνε ! είπε.

Ο Λαζουρ ἄρχισε νά σκάβη πάλι.

Ἄλλὰ και πάλι κάποιο ἀρχαῖο ἀντιζείμενο βρέθηκε μπρὸς στὸ φτυαρί του καθὸς ἔβγαζε τὸ χώμα.

Πλανήθηκαν ἔτσι σ' ὄλο τὸ πάρκο. Τὸ ψάξιμο κράτησε ὄλη τὴν ἡμέρα. Έσοκμαν παντοῦ, χωρίς νά βροῦν τὸν θησαυρό.

Πρωτὶ-πρωτὶ τὴν ἄλλη μέρα ο Λαζουρ βρισκότανε στὸν πύργο μαζί με τὸν Μπενί και τρεῖς ἐργάτες. Ἐψάξαν πάλι στὸ πάρκο ὄλη τὴν ἡμέρα καθὸς και τὴν ἐπομένη.

Πρὸς τὸ ἀπόγευμα τέλος τῆς τρίτης ἡμέρας, ἐνὸ ο μαρκήσιος ήταν ἀπελπισμένος ὅτι θάβρισκε θησαυρό, ἀκοῖσθηκεν ἄξαφνα ή φωνὴ τοῦ Λαζουρ :

— Ο θησαυρός !...

Η μαντιγὴ μπαγκέτα τοῦ Μπενί εἶχε βρῆ, ἐπὶ τέλος, τὸ μέρος. Οἱ ἐργάτες ἀνοῖξαν ἕνα τεράστιο λάζκο. Γονατιστοί κατάχαμα ἔβγαλαν ἀπὸ αὐτὸν ἕνα μεγάλο σιδερένιο κοντι και τὸ παρουνίσασαν στὸν μαρκήσιο Ροδόλφο. Ο μαρκήσιος ἀνασῆκωσε τότε τὸ σκέπασμα με χέρι τρεμάμενο, γλωμὸς, συγχινημένος...

Ο θησαυρός τοῦ Άντεμάρ ἐφάνηκε ξαφνικά ἐμπρὸς στὰ θαμπομένα μάτια του. Ήταν ἔκει μέσα ἕνας σωρὸς ἀπὸ παλιὰ νομισματα σκουριασμένα. Ο μαρκήσιος ἄρχισε νά τὰ χαιδεῖ με λαχτάρια μονημουρῖζοντας χαροῦμενα :

— Εἶνε μιά περιουσία, μιά ὀλοζήλος περιουσία. Άγαπητέ μου !... Θα τὴν πάω αἶφιο στὸ Νομισματοκοπεῖο και θά ζητήσω νά μοῦ καθορίση ἕνας ἐμπειρογνώμων ἀπὸ τί μετἀλλο εἶνε και ποιά εἶνε ή πραγματικὴ του ἀξία, γιὰ νά μὴ γελαστοῦμε. Άγαπητέ μου Λαζουρ, ἔλα νά σ' ἀγκαλιάσω ! Ἐξέθαφες τὴν προῖτα τῆς Νικόλ !... Μπράβο σου...

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς βδομάδες ή Νικόλ ὄρθηα στὴν ταράτσα, περιμένε μ' ἀδημονία τὸν ἀρραβωνιαστικό της, τὸν Λαζουρ. Μόλις τὸν εἶδε ἀπὸ μακριά τοῦ φώναξε :

— Στέφανε ! Η ἐξθεσις τὸν ἐμπειρογνώμων τοῦ Νομισματοκοπεῖου ἤρθε.

— Α ! Μπράβο ! Ποῦ εἶνε ο μπαμπᾶς σας ;

— Στὴν βιβλιοθήκη. Διαβάζει τὴν ἐκθεση.

Ο Λαζουρ ἀνέβηκε και τράβηξε κατ' εὐθείαν στὴ βιβλιοθήκη. Ἄλλὰ μόλις πῆγε μέσα ο μαρκήσιος Ροδόλφος πετάχθηκε με μιά ὀρθὸς ριχνοντάς του ἄκριες ματιές.

Προχώρησε κρηρά, πρὸς τὸν ὑπογῆσιο γαιμαρό του, και τοῦ φώναξε :

— Φύγε ! Φύγε ἄθλιε !...

— Τι τρέχει ; Τι συμβαίνει ; ρώτησε ο νέος γεμάτος ἀπορία.

— Παληάνθρωπε !... Εἶσαι ἕνας παληάνθρωπος !...

— Κόρτε μαρκήσιε !...

Δὲν σοῦ ἔφθανε πὸν μοῦ κατέστρεψε τὸ πάρκο μου, ἀλλὰ ἐγυρες ἀφορημὴ νά δυσφημισθῆ γιὰ πάντα ή οἰκογένειά μου.

— Δὲν σ'ας καταλαβαῖνω.

Θά καταλάβης ἀμέσως. Αὐτὴ ἔκει εἶνε ή ἐκθεσις τὸν ἐμπειρογνώμων τοῦ Νομισμα τοκοπεῖου. Ἐρεῖς τί λέει ή ἐκθεσις αὐτὴ κίριε ; Αἱ ; Ἐρεῖς τί λέει ; Ὅτι τὰ νομισματα εἶνε ἀπὸ μολύβι !. Εἶνε κάλπινα !... Μάλιστα. Κ' εἶσι χάρις σὲ σένα παληάνθρωπε, ὄλος ο κόσμος θά μάθη αἶφιο, θά τὸ ἔξρη και ὄλας, ὅτι ο πρόγονός μου, ο κρηωτὸς και ἐνδοξος μαρκήσιος Άντεμάρ ντε Σαμπαστάν ἔφτιανε κάλπινα νομισματα !... Ὅριστε τί μοῦ ἔκανες. Ἀπεκάλυψε ἕνα μυστικό πὸν δὲν τῶξερε κανεῖς... Κανεῖς...

Ο Λαζουρ θέλησε νά δικαιολογηθῆ. Μά δὲν πρόφτασε. Ο μαρκήσιος ὤρησε, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαίμω, τὸν ἔρριξε κάτω, και ἄρχισε νά τὸν σφίγγη, με λίσσα, με μανία !...

Ὅταν σὲ λίγο ή Νικόλ πῆγε στὴ βιβλιοθήκη εἶδε τὸν μνηστῆρα της στὸ πάτωμα νερό, με τὰ μάτια ἀπαῖσια γουλωμένα !...

— Ο πατέρας της καθιεμένος πλάι στὸ πτόμα μνονολογοῦσε :

— Κίβδηλα !... Κυβδηλοποιός !... Τί ἀισχος !...

Ο μαρκήσιος Ροδόλφος εἶχε τρελλαθεῖ !... Ἄλμπερ Ζάν